

Blicken

Jag mötte en gång en mycket from person. From i ordets allra bästa och djupaste betydelse. En person som levt i djup gemenskap med Gud under många år.

Det var något med blicken. Ett djup och en intensitet jag sällan sett. En varm glöd. En sådan blick som ingen kan ta sig. En blick som har sitt pris. Samtidigt är den gratis.

Psaltarpsalmen för bönsöndagen handlar om en längtan efter den blicken. En bön i ångest och ängslan. En bön när tankarna bara mal och rädslan tär.

Hur länge skall du glömma mig, Herre? Hur länge skall du dölja ditt ansikte? Hur länge skall tankarna mala, mitt hjärta ängslas dag efter dag? Hur länge ska min fiende triumfera? Se på mig, svara mig, Herre, min Gud! Ge ny glans åt mina ögon, låt mig inte somna in i döden, låt inte min fiende säga att han besegrat mig, mina ovänner jubla över mitt fall. Jag litar på din godhet, mitt hjärta skall jubla över din hjälp. Jag vill sjunga till Herrens ära, ty han är god mot mig.

Psalm 13

Hur länge ska det vara så här? Ska det aldrig bli bättre? Har du glömt mig Gud? Ska det onda segra?

Kanske är det nödvändigt att brottas med sådana frågor om glansen ska kunna tändas. Kanske är det nödvändigt att våga se livet som det verkligen är utan förskönande filter. Är det i sanningen och ärligheten som ljuset som leder till liv gömmer sig? Ljuset som tänder blicken?

Det är nog ingen slump att många av Psaltarens psalmer börjar med klagan och slutar med lovsång och tacksägelse. Några säger att man alltid ska börja med att tacka och lovsjunga under livets alla förhållanden så kommer allt att ordna sig. Jag vet inte om jag håller med. Kanske är det att börja i fel ände. Att ta det i fel ordning. Kanske är det att lura sig själv att ta en genväg. Kanske är det nödvändigt att med ärliga ögon se livet som det verkligen är. Att lägga fram de känslorna inför Gud. Med djup klagan om så behövs. Kanske är det bara då som sann förändring är möjlig.

.Det är ingen "quick fix." I grundtexten står det *Hur länge Herre, ska du glömma mig för evigt?* Det kan kännas som en klagan utan slut. Psalmförfattaren frågar *Hur länge?* fyra gånger. Kanske är det en mening med det. Kanske är det meningen att vi ska gå till botten av mörkret.

Och på något sätt säger 3000 års erfarenhet att det är den sanna vägen för att glansen ska tändas.

Det är en kamp. Mena jag vill tro att det är vägen till liv. Jag vill tro att det alltid kommer en dag då den bedjande och klagande kan säga som i 1917 års översättning:

Jag vill sjunga till Herrens ära, ty han har gjort väl mot mig.